

med nedlæggelse af farlighedsdekret, at det godt kunne lyde, når man hører hr. Peter Duetofts beskrivelse, som noget, der bliver anvendt ofte, noget, der foregår sådan meget hurtigt, noget, der kan tages stilling til fra den ene dag til den anden.

Det er det ikke, og det ved hr. Peter Duetoft godt, for med de retssikkerhedsgarantier, vi har her, er det et meget alvorligt indgreb, der finder sted. Der skal være tale om virkelig farlige mennesker, og for at man skal nedlægge et farlighedsdekret, skal der altså være en indstilling fra den pågældende overlæge på den afdeling, hvor patienten er, der går til Justitsministeriet. Den skal så sendes over i Retslægerådet, Retslægerådet skal sagsbehandle; dér har man mulighed for at indhente supplerende oplysninger, både hos afdelingen eller hos andre, der har forstand på netop den problemstilling, der knytter sig til dette farlighedsdekret, der ønskes nedlagt her. Der er domstolsprøvelse efterfølgende af sagen, derfor er det alvorligt, og derfor nedlægges der heller ikke mange farlighedsdekreter.

Derfor er vores afdeling oppe på Sikringsanstalten Nykøbing Sjælland også en lille afdeling, og jeg har selv besøgt den. Jeg synes, at de mennesker deroppe gør et stort arbejde også over for en lille gruppe af vores psykiatriske patienter, som udvikler sig til at være farlige for sig selv eller også for deres omgivelser.

Når et farlighedsdekret skal ophæves, er det rigtigt, at hr. Duetoft kan finde eksempler på, at det kan tage tid, men det hænger sammen med, at skal jeg som justitsminister – og dem, der har været før mig – også tage ansvaret for ophævelse af et farlighedsdekret, skal man altså være helt sikker på, at grundlaget er til stede.

Jeg skal ikke nævne navne på nogen konkrete sager, men jeg er sikker på, at hvis jeg dér havde bidraget til ophævelse af et farlighedsdekret, der havde ført til, at nogle af de pågældende havde begået alvorlig, personfarlig kriminalitet, så havde jeg haft et problem – så havde jeg skullet stå og forsvare det i fjernsynet, og så havde jeg skullet stå i samråd – hvis man ophævede et farlighedsdekret, uden at der var foretaget en meget grundig vurdering af spørgsmålet.

Hvis hr. Peter Duetoft vil frem til, at et farlighedsdekret skal ophæves inden for nogle meget snævre tidsfrister, kan jeg godt sige til hr. Peter Duetoft, hvad svaret bliver i fremtiden: Det bliver et nej, for der er ingen justitsminister,

der vil tage ansvaret, hvis sagen skal afgøres inden for nogle meget snævre tidsfrister, hvor man ikke har haft mulighed for grundigt at undersøge forholdene.

Derfor er jeg ikke enig i hr. Peter Duetofts beskrivelse. Derfor mener jeg, at hr. Peter Duetoft her begår en fejl, hvis han vil varetage patienternes retssikkerhed, fordi myndighederne så alene vil reagere ud fra, hvad der kan sikre den til enhver tid siddende justitsminister: med at sige nej.

Jeg håber, hr. Peter Duetoft kan se lidt af logikken i det her; jeg ønsker ikke nogen polemik, jeg ønsker at nå frem til nogle fælles forståelser, også med hr. Peter Duetoft, som jeg faktisk har forsøgt langt hen ad vejen i denne sag.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg har i hvert fald forstået, at justitsministerens velfærd er vigtigere end patienternes velfærd.

Jeg vil godt spørge ministeren: Er det ikke korrekt, at Justitsministeriet bruger omkring et døgn fra anmodning om farlighedsdekret til det tidspunkt, man udsteder det? Og er det ikke rigtigt, at det tager flere måneder at få det ophævet igen?

Jeg går ud fra, at undersøgelsen omkring det at lave et farlighedsdekret rent faktisk er lige så omhyggelig, som når det ophæves. Og læg mærke til, hr. minister, det, jeg taler om, er, når overlægen oppe på Nykøbing rent faktisk anmoder om ophævelse. Jeg taler ikke om de situationer, hvor patienterne selv ønsker det.

Noget andet, jeg godt vil sige til ministeren, er, at jeg undrer mig lidt over det dér med DUT. For det første kan man diskutere meget, om det i virkeligheden ikke var det, der stod i 1989-loven, som vi nu bare pinder ud, og dermed er der ikke pålagt amterne noget nyt; de er bare blevet pålagt noget, de åbenbart ikke har gidet læse i 1989.

Men derudover må jeg sige, at der er da en lang række af de forslag og de situationer, jeg nævner i dag, der ikke har noget med DUT at gøre. Hvorfor skulle den her tidsfrist have noget med DUT at gøre? Hvorfor skulle kampen mod skjult tvang have noget med DUT at gøre? Altså jeg undrer mig over, at man falder tilbage i en system-penge-diskussion i stedet for faktisk at se, om man kan gøre noget for retssikkerheden for de sindslidende, og jeg